

Přeložil Robert Novotný

Masarykova Univerzita Filozofická fakulta, Ústřední knihovna	
Přir.č.	2732-10
Sign.	839.7-JAV41-1
Syst.č.	621211

AMBERVILLE

Copyright © 2007 by Tim Davys Corporation

Published by arrangement with HarperCollins Publishers, New York

Translation © Robert Novotný, 2009

ISBN 978-80-207-1304-9

1

Na dveře bytu Erika Medvěda a Emmy Ramlice na cihlově červené Uxbridge Street jednoho časného dopoledne na konci dubna někdo zabušil. Ranní déšť ustal, vítr se utiřil a nad Mollisan Townem znovu svítilo slunce.

„Držte hubu a nemlaťte do těch dveří,“ zamumlal si Erik Medvěd pro sebe a přetáhl si deku přes hlavu.

Ale deka byla moc tenká a buchot medvědovi bolestivě duněl ve spáncích.

Znovu usnout se nedalo.

Večer předtím se protáhl a hodně se pilo. Byl to jeden z těch večerů, kdy jako by se všichni plyšáci do jednoho rozhodli, že vyrazí ven. Restaurace v Lanceheimu byly plné, kolem ostře fialové Pfaffendorfské brány se hemžili plyšáci až od Koncertního domu a nával u barových pultů v klubech podél hořčicově žluté Krönkenské ohrady byl horší než na Severní třídě při dopravní špičce. Savci a plazi, ryby a ptáci, fantastická zvířata a dokonce i nějaký ten hmyz; v Lanceheimu se tlačili všichni možní plyšáci.

„Pojďte za mnou!“ vykřikoval Erik, když hrozilo, že plyšáci na chodníku jejich skupinu rozdělí.

Bylo jich pět. Wolle Žabák, Kocour Mikoláš a jeden vedoucí projektu z reklamní agentury Wolle & Wolle, jehož jméno Erik neznal.

Ale po Erikově boku šel Filip Pavián. Ten večer byl Pavián předmětem všeobecné pozornosti. Zastupoval obuvnickou firmu Dot. Ti několik měsíců hledali novou reklamní agenturu a Wolle & Wolle byli na nejlepší cestě, aby ten tendr vyhráli. Bylo třeba už jen takové to poslední malé postrčení.

Erik Medvěd byl připravený to postrčit.

Erik zamířil k restaurantu, který odtamtud nebyl moc daleko. Z dálky viděl tlustá žlutá písmena neonového štítu s nápisem „Papouškův Bar & Grill“. „U Papouška,“ řekl Erik Filipu Paviánovi, „tam jsem ještě nezažil nudnou chvíli.“

Ve skutečnosti Erik Medvěd o tom podniku nikdy neslyšel, a nejspíš už by ho nikdy znovu nenašel. Ale kurzivou psaná neonová písmena mu připomněla art deco z dob jeho dětství, a v těchhle končinách kromě toho vypadala jedna restaurace jako druhá.

„Jen aby u Papouška nebyly žádné dekadentní samice,“ řekl Pavián a nervózně se zahihňal. „Nebyl jsem nikde nejmíň dvacet let, nechci hned narazit na... nějaké rozkošnice...“

Filip Pavián měl šedý oblek, bílou košili a tmavomodrou kravatu. Při večeri vyprávěl, že jeho největšími zájmy jsou bilanční účty, rychlosti obratu a hlemýždi, které sbírá na pláži v Hillevie. Pavián šel vedle Erika Medvěda a svoji aktovku pořád držel v ruce. Nosil ji pak celý večer jako záchrannou bóji.

Všem jim bylo jasné, že nic by nechtěl Filip Pavián víc než poznat nějaké dekadentní samice.

„Rozkošnice?“ zasmál se Erik Medvěd. „Ty by bohužel mohly dost dobře u Papouška být.“

Na dveře bytu znovu někdo brutálně zabušil.

Proč nezazvoní na zvonek jako normální plyšáci?

Erik Medvěd se v posteli otočil. Ucítil pod dekou zápach vlastního dechu. Martini a vodka. Staré martini a vodka. Kouřil včera? Pachuť na jazyku na to vypadala.

Když odešli z Papouškova Baru & Grillu – poněvadž žádné pro Paviánův vkus dostatečně dekadentní samice se tam nenašly – byli všichni pořádně opilí. Skončili v jednom jazzovém klu-

bu. V temném sklepním lokále, který určitě neležel v Lanceheimu, ale spíš dál, v Tourquai.

„Vím, že o práci mluvit nebudeme,“ řekl Erik Medvěd.

Dělalo mu potíže mluvit a nedrmolit. Seděli s Paviánem proti sobě u kulatého stolu v rohu lokálu. Erik se usadil na židli, Pavián napůl ležel v tvrdé pohovce u zdi. Ze scény vřestěl saxofon, a Paviánovi možná někdo seděl na kolenou? Byla tam taková tma, že si člověk těžko mohl být jistý.

„Já vím, že o práci mluvit nebudeme, ale zůstali jsme tu už jen my dva, nebo ne? Rozhodli jste se pro Wolleho & Wolleho?“

„V úterý.“

Erikovi se aspoň zdálo, že to mu Pavián odpověděl.

„V úterý?“

„Ale požadujeme nějaký strop,“ řekl Pavián.

Nebo taky řekl něco jiného. Na scéně se k saxofonu přidala trubka a nebylo slyšet, co kdo říká.

„To, co ti sedí na kolenou, Paviáne, to je panda?“ zeptal se Wolle Žabák.

Kde se tam žabák vzal, to Medvěd nevěděl. Ale Pavián byl přistížen a vyletěl z pohovky. Vteřinu nato zase na ni pozadu spadl. S pandou přes sebe.

„Já jsem se nikdy žádný pandy ani nedotknul,“ křičel.

Tehdy Erik věděl, že Wolle & Wolle budou mít nového zákazníka.

„UŽ JDU!“ zavolal Erik.

Shodil ze sebe deku a posadil se v posteli. Ložnice se zahoupala. Rámus od dveří byl ještě horší.

Matně si vzpomínal, že Emma odešla z domova skoro před hodinou. Najala si ateliér v jižních částech Amberville, směrem ke Swarwick Parku. Tam pracovala, dokud bylo slunce na východě, a ráda odcházela brzy po ránu. Erik byl pomalejší, dokonce i v obvyklých případech. Pečlivější, jak říkal.

Marnivější, říkala ona.

Medvěd se postavil a natáhl si spodky a košili, co ležely na

podlaze pod postelí. Tohle oblečení měl na sobě včera. Smrdělo potem, kouřem a starou opilostí. S povzdechem se vydal jídelnu pomalu ke dveřím.

V ložnici byly rolety stažené, ale okny v obýváku se z modrého nebe třpytilo slunce. Dírky v látkovém nose se Erikovi rozšířily a on bezděčně zastříhal kulatými oušky. Neodvažoval se vůbec hádat, kdo by za dveřmi mohl stát; nezvaní hosté přicházeli zřídka.

Svraštil obočí, vyšitě křížkovým stehem, a chytil se za bolavou hlavu. Zároveň se mu v černých knoflíkových očkách pobaveně zablesklo.

Život Eriku Medvědovi často nabízel příjemná překvapení.

Přišel do haly, zrovna když se bušení ozvalo znovu, a teď už plyšák na druhé straně dveří ztratil trpělivost. Panty neklidně rachotily; že za tím boucháním je síla, toho si nešlo nevšimnout.

Erik zaváhal.

Zůstal stát u malé pohovky potažené růžovým sametem, kterou Emma někdy před rokem koupila v aukci.

Nebylo by možná lepší neotvírat? Erik měl najednou pocit, že nechce vědět, kdo za dveřmi je. S neslyšným povzdechem se posadil na růžovou pohovku.

Venku se rozhostilo ticho.

Potom dveře od bytu vletěly do haly.

Rána to byla hlasitá a zřetelná. Po ní následoval zvuk jakéhosi nepříjemného praskotu a v mraku dřevěných třísek a sádry ze zdi rozeznal Erik obrysy malého ptáka, opatrně přelézajícího hromadu nepořádku na podlaze.

Za ním se tyčily dvě mohutné postavy.

Na návštěvu přišel Nicholas Holub se svými gorilami.

„Eriku, příteli,“ řekl Holub svým pípavě monotónním hlasem, když se kouř usadil, „koukám, že přicházím zcela nevhod.“

Holub pokynul směrem k Erikovým nahým nohám. Sám měl na sobě bezvadné dvouřadé sako a kolem krku růžovou hedvábnou šálu.

Když vyrazili dveře do haly, Erik vystřelil z pohovky. Postavil

se jakoby do pozoru a zahleděl se na svoje spodky. Srdce mu prudce bušilo v hrudi a byl v moc velkém šoku na to, aby dostal strach nebo vztek.

„Já...“ začal.

„V pohodě,“ ujistil ho Holub a prošel kolem něj bez povšimnutí dál do obýváku.

Obě gorily zůstaly stát v díře ve zdi, kde ještě chvíli předtím byly dveře do bytu. Nedalo se nikam utéct. Erik si z dávných časů matně vzpomínal na jednu z goril, na toho jasně červeného. U opice to přece jen byla hodně nezvyklá barva.

V obýváku se holub pohodlně usadil v jednom z křesel. Erik si sedl na pohovku a vyčkával. Přestože prakticky všichni plyšáci v Mollisan Townu byli stejně velcí, někteří působili jemnějším a jiní hrubším dojmem. Holub patřil do té první kategorie, gorily do té druhé.

„Už jsme se dlouho neviděli,“ řekl Erik. „Skutečně...“

„Až moc dlouho, příteli,“ odpověděl Holub, „už je to opravdu dávno. Ale na mně to nebylo. Tys vždycky věděl, kde mě najdeš.“

To byla pravda.

Nicholas Holub odjakživa hnízdil v Kasinu Monokowskij. Tvrdilo se, že pokud ze své pohodlné kanceláře někdy odcházel, tak jen zřídka. Odtamtud seshora měl z tónovaných oken přehled o celém kasinu. Erik však věděl, že obraz nalevo od psacího stolu – kůň v bojové zbroji – ve skutečnosti jsou dveře do Holubova soukromého bytu. Odtamtud vyrážel na návštěvy do okolního světa, což pro udržení mocenské rovnováhy byla nutnost. Holub byl jeden z nejnebezpečnějších plyšáků v Amberville a přímo či nepřímo kontroloval většinu organizovaného zločinu v téhle městské čtvrti.

„A ty,“ odpověděl Erik a pokoušel se udržet lehký tón, „prokazatelně víš, kde najdeš mě.“

„Svých přátel si člověk hledí,“ řekl Holub. „A musím ti samozřejmě pogratulovat ke všem úspěchům.“

Erik přikývl a usmál se, ale cítil, jak mu běhá mráz po zádech. Nevěděl, co má Holub na mysli. Erik Medvěd už měl za sebou

půlku života a byl toho názoru, že může být na mnohé pyšný. Holub se patrně dočetl něco v souvislosti s Wollem & Wollem. Od té doby, co se Erik u Wolleho Žabáka a Wolleho Zajíce stal šéfem, se o něm hodně psalo v tisku.

„Díky,“ řekl.

„Bydlíte tu hezky,“ pokračoval Nicholas Holub.

Z haly se znovu ozval randál. Ne tak ohlušující, jako když vyrazili dveře, ale byl to zvuk stejného druhu. Erik se otočil a viděl, jak opice z krásné růžové pohovky dělají třísky na podpal.

Emma, pomyslel si a z břicha se mu nahoru ke krku začala šířit panika. Emma z toho bude zdrcená.

„Proč...?“

Erik se snažil působit uvolněně a pokynul směrem k hale, kde gorily pořád kopaly a mlátily do toho, co ještě z pohovky zbývalo.

„Odpočívaj,“ řekl holub. „Maj přebytek energie. Můžu zrovna tak dobře jít k věci, než vám tenhle krásnej bejvák zničej úplně.“

Erik polkl a přikývl. Žáda měl zpocená, ale to stejně tak mohlo být z kocoviny. Nechtěl vypadat jako materialista, ale ta růžová pohovka nebyla zadarmo. A Emma to nikdy nepochopí. O letech Erikova mládí nic nevěděla, nikdy se jí neodvážil říct, že kdysi pro Nicholase Holuba pracoval. Před jinými naznačoval o své minulosti leccos, poněvadž si myslel, že ho to dělá zajímavějším. Ale na Emmu se dojem tak lehce udělat nedal.

Gorily už v hale skončily. Rozhodnými kroky prošly obývacím do jídelny a pustily se tam do nábytku, do stolu a židlí.

Jen aby si nevšimli toho křišťálového lustru, říkal si Erik. Byla to kopie kousku z 18. století signovaného de Clos, od něhož existovaly jen čtyři exempláře.

Okamžik nato se stovky křišťálových hranolů roztřístily o parketovou podlahu.

„Ty mě znáš, Eriku,“ řekl Holub a narovnal si šálu. „Já si na okolky moc nepotrpím, půjdu rovnou k věci. Jsem na Seznamu smrti.“

„Na Seznamu smrti?“ opakoval Erik pitomě.

„Přesně tak,“ přikývl holub bez nejmenší pochyby.

„Ale,“ řekl Erik a nebyl si jistý, jestli si holub nedělá legraci, „víš to určitě... že něco takového jako... opravdu existuje... chtěl jsem říct, že já vím, že...“

Erik zmlkl.

„Má to nějaký význam?“ zeptal se Holub bez zájmu.

Zvěsti o Seznamu smrti slyšel Erik Medvěd už od školky. V dospělém věku jen těžko dokázal uvěřit tomu, že nějaký seznam opravdu existuje. Šoféři pracovali podle zásad, jež znali pouze oni, a proto ty spekulace samozřejmě vznikly. Šoféři ve svých červených pick-upech jezdili pro staré plyšáky, „ty opotřebované a unavené“, jak se říkalo. Kam se starí plyšáci odváželi, to nikdo nevěděl, ale zmizeli a nikdo už je nikdy neviděl. Nebylo divu, že Šoférů se každý bál a že všichni chtěli, aby existovalo něco jako seznam nebo cokoli jiného, díky čemu by se noční jízdy Šoférů zdály méně nahodilé. Mluvílo se v té souvislosti o Ministerstvu životního prostředí, poněvadž to odpovídalo za dopravu ve městě a za takzvaný Seznam mláďat. Ale že by někdo na ministerstvu měl za úkol vynášet nad plyšáky rozsudky smrti, to nebylo pravděpodobné.

„Jistý význam to asi má?“ řekl Erik opatrně.

Nechtěl pošilhávat na druhou stranu, směrem k jídelně; zvuky stačily, aby pochopil, co se tam odehrává.

„Pokud žádný Seznam smrti neexistuje, nemůžeš na něm dost dobře být.“

„Tohle,“ odbyl ho holub, „je hypotetická úvaha, která mě nezajímá. Přišel jsem sem z jednoho jediného důvodu. Chci, aby ses k tomu seznamu dostal a moje jméno z něj škrtnul.“

Ticho, jež následovalo, trvalo jen okamžik. Gorily v jídelně měly plné ruce práce se židlemi, jež byly pevnější, než vypadaly.

„Proč zrovna já?“

„Dlužíš mi pár službiček,“ připomněl mu Holub. „Přinejmenším pár.“

„Ale to přece už je sto let.“

„Úrok k úroku, a seš na tom zle,“ usmál se Holub jízlivě, ale brzy zase zdrsněl; tyhle náhlé zvraty byla jedna z jeho specialit.

v jedné z těch situací, o kterých si myslel, že je navždy nechal za sebou.

Teď mu bušil tak, že to bolelo. Ještě jednou se ohlédl a zdálo se mu, že tam v dálce něco nebo někoho zahlédl. Hruža ho pevně svírala a svět se s ním začal točit.

„Tady to je,“ řekl Erik.

„Co?“

„Je to tady.“

Erik pokývl směrem k domovním dveřím, prvním a jediným v celém tom dlouhém a úzkém kopci.

„Sam bydlí tady?“

Erik přikývl.

„Do prdele,“ řekl Tom-Tom s důrazem.

Dveře v čísle 152 v Yialas Arch byly rozbité. Medvěd a vrána vešli do domu, aniž někoho potkali, a když došli na první odpočívadlo, ozval se křik.

„Je doma,“ konstatoval vrána.

Erik přikývl. Výkřik, který slyšeli, byl bolestný, ale ozýval se v něm i skrytý tón rozkoše. Pokračovali cílevědomě nahoru po schodech a těsně předtím, než došli do třetího patra, se rozhostilo ticho.

Ve třetím patře našli dvoje zavřené neoznačené dveře. Erik se vydal k těm vpravo, ale pak zaváhal. Zastavil se, udělal krok doleva, ale nakonec se rozhodl.

„Ne, je to tady napravo, vím to určitě.“

„Tak asi zaklepeme a zeptáme se?“ navrhl vrána.

Prošel kolem medvěda a zaklepal odhodlaně na dveře vpravo. Ticho v domě jako by se v následujících vteřinách ještě prohloubilo, pokud to vůbec bylo možné. Čekali, ale nic se nedělo.

Vrána zaklepal znovu, tentokrát trochu rázněji, a zavolal.

„Same! To jsme my! Tady Tom-Tom!“

Uplynula ještě asi minuta, ale nic se nedělo. Erik ztratil trpělivost.

„To není žádná náhoda,“ řekl, „že ten křik, co jsme slyšeli, utíchl. Vyráz dveře.“

„Mám?“ zeptal se Tom-Tom.

„Vyráz dveře,“ opakoval Erik.

Tom-Tom kousek poodstoupil, zhluboka se nadechl a vrhl se proti zavřeným dveřím. Vrazil do nich celým tělem a cítil, jak povolují. Aby Sam neměl šanci dostat se ven zadem, vřítíli se Tom-Tom i Erik dovnitř. Celý byt sestával z jediné místnosti, gazela seděl na stoličce vedle postele u protější stěny.

Gazela vyděšeně vzhlédl. Horní polovinu těla měl nahou, holým bílým břichem byl otočený ke dveřím a černé kruhy kolem očí jako by se mu zvětšily. Pískově hnědá srst se mu díky drahým pracím práškům krásně leskla, ale její svěžest křiklavě kontrastovala s jeho zakroucenými rohy. Ten pravý se mu ulomil v půlce už předtím, než před více než dvaceti lety začal pracovat v Kasinu Monokowskij, a nikdy si ho nedokázal dát spravit.

V posteli vedle Sama ležel přivázaný starý kačer. Vypadal zvláštně, byl mátově zelený a měl modrý zobák. Vedle něj, na matraci a na podlaze, v průvanu táhnoucím od vyražených dveří vířilo nedávno vyškubané peří. Některá péra byla na okrajích ožehnutá a lehce to tam páchlo spáleným plyšákem.

Starý kačer vyděšeně zíral na Erika a Tom-Toma.

„Pomoc!“ řekl nečekaně.

V hlase neměl žádnou sílu, to slovo bylo spíš jen jakýmsi konstatováním.

„Pomoc,“ poprosil znovu.

Sam se otočil ke kačerovi a udiveně se na něj zahleděl. Starý pták se několikrát nadechl, vtáhl do plic vzduch a odkašlal si.

„Musíte mi pomoci,“ řekl o něco pevnějším hlasem. „Gazela mi ubližoval. Opravdu mě týral.“

Z očí se mu řinuly slzy.

„Same, odvaž ho,“ řekl Erik.

Sam sebou cukl. Připadalo mu, že na postavách, jež mu vyrázily dveře, je něco známého, ale nemohl si je ve svém omámeném mozku zařadit. Když se k medvědovu obličejí přidal náležitý hlas, docvaklo mu to.

„Eriku?“

„Pošli toho kačera pryč, Same,“ opakoval Erik. „Musíme si promluvit.“

„Eriku, miláčku!“ vyrazil ze sebe Sam a v jeho hlase teď znělo přehnané nadšení. „A Tom-Tom. Vy ale vypadáte staře!“

Sam se zvonivě zasmál a vstal ze stoličky. Oním zvláštním způsobem, jemuž se nedalo vytknout, že by byl nějak mimořádně ženský, ale rozhodně nebyl mužský, docupital k nezvaným hostům a oba je objal. Erik strnul. Odjakživa mu bylo zatěžko se někoho dotýkat. Tom-Tom naproti tomu gazelu objal a ten se mu pod křídly celý schoval. Vrána cítil, že mu to křehké stvoření chybělo.

„Do prdele, že jsme se ale dlouho neviděli,“ řekl. „A já jsem ani nevěděl, jak se mi po tobě stýská.“

„Jsi roztomilý, miláčku,“ usmíval se Sam. „Díky dobrému Magnusovi za blbé vrány!“

A šťastně se zahihňal. Erik pokynul směrem ke kačerovi. Sam pokrčil rameny, ale šel k posteli a uvolnil provazy, jež měl kačer na nohou a kolem krku.

„Že jdete na návštěvu,“ řekl gazela rozjařeně a bojoval se svými vlastními uzly. „uprostřed noci, a...“

„Same, do prdele,“ řekl Tom-Tom mírně, „dyť je bílej den.“

„Je to snad důležité, šmudlo?“ řekl Sam. „Když mě nakonec přijdete navštívit... a spolu... tak se člověk div nerozpláče... Schází snad už jen Had.“

„Brzy na něj dojde,“ informoval ho Erik.

Kačer vstal z postele, kryl se před gazelou rukama a velikým obloukem ho obešel, aby se dostal ke dveřím.

„Mám chuť poslat na tebe policii,“ řekl a ukázal na Sama.

Erik Medvěd a Tom-Tom se nenechali ošálit. Oba věděli, že kačer Samovi Gazelovi za jeho... speciální služby zaplatil. Zmizel na schodišti a oni slyšeli, jak rychlé kroky jeho plochých nohou cestou dolů pleskají.

Sam šel do kouta kuchyně a nalil si sklenici vody. Podíval se na Erika a povytáhl obočí, ale Erik zavrtěl hlavou.

„To je dobrý, díky.“

„Oukej, tak povídejte.“

„Do prdele, Same,“ řekl Tom-Tom a podíval se za kačerem, „ty pořád ještě... dyť kurva seš... tomu ptákovi určitě bylo přes šedesát.“

„Vráno, zlatíčko, dokud platěj, může jim klidně bejt i přes sto,“ odpověděl Sam. „To platí i pro tebe, Eriku. A kdybys hodně hezky poprosil, možná bys ani nemusel platit.“

Medvěd si jeho nabídky nevšímal a šel rovnou k věci.

„Má se to takhle,“ řekl Erik. „Dostal jsem od jednoho starého známého úkol. Musíme najít Seznam smrti. A musíme zařídit, aby z něj škrtnli jeho jméno.“

Pro jednou – a to se stávalo hodně zřídka – neměl Sam Gazela co říct. Byl zaskočený a zaražený a nedůvěřivě na Erika zíral. Ten nahlédl, že tahle chvíle se dokonale hodí na to, aby je seznámil s první částí svého plánu.

„Same, napadlo mě, že bych si mohl najmout tvůj byt. Odtědka, na několik týdnů. Dokud to bude potřeba. Tohle bude náš hlavní stan.“

„Miláčku, já jsem ještě ani neřekl, jestli do toho chci s vámi jít, nebo ne,“ protestoval gazela.

„Zaplatím samozřejmě víc než jen nájem. A ať už uspějeme, nebo ne, můžu se zaručit, že za tu námahu dostanete pořádně zapláceno.“

„Co přesně myslíš tím ‚pořádně‘?“

Erik Medvěd mu nalhal historku o tom, kolik Nicholas Holub zaplatí, a že jim dá polovinu předem, kdyby neuspěli. Pak už se Sam Gazela nechal zlákat snadno.

Sam nalil ještě dvě sklenice vody a všichni tři plyšáci si připili.

„Záloha pro případ, že by se nám to nepovedlo, to zní dobře,“ řekl Sam, „zvlášť když žádné Seznam smrti neexistuje, nebo snad jo?“

A znovu se zařehotal svým zvonivým smíchem.

nechápu to nechápu to nechápu jak člověk může chtít tak ubližovat tak ubližovat tak ubližovat a slzy nepomáhají protože se klepu poněvadž je zima vždycky je zima zima ale já se neklepu proto, že je zima, já se klepu úzkostí, klepu se až do morku vy-cpávky a tenhle chlad tolik bolí bolí

viděl jsem přicházet Sama Gazelu, viděl jsem ho přicházet z okna v hale, viděl jsem ho přicházet z okna v hale a trochu mě to potěšilo, poněvadž i když jsem věděl že je nebezpečný tak jsme byli přátelé on a já byli jsme přátelé on a já poněvadž jsme se kdysi dávno setkali a já jsem věděl že je nebezpečný poněvadž jsem věděl kdo je to zač a co rád dělá ale myslel jsem že to jsou jen řeči poněvadž se toho tolik napovídá a napovídá se toho příliš a otevřel jsem dveře když zazvonil a pozval jsem ho aby šel dál do kuchyně a posadil se a třeba si dal kafe nebo pivo poněvadž člověk má být na své přátele hodný

on vzal vidličku a probodl mi s ní nohu, skrz látku a vatu, bodl mi kovovými zuby vidličky rovnou skrz nohu z jedné strany na druhou takže jsem zůstal přibodnutý ke stolu a nedokážu popsat jak to bolelo jak strašně to bolelo ale přesto jsem tu bolest skoro necítil protože jsem dostal takový strach, takový strach že jsem se začal třást po celém těle ale nekřičel jsem i když bych

býval křičet měl ale tiše jsem plakal a díval jsem se na Sama Gazelu o kterém jsem si myslel že je to můj přítel a nechápal jsem nechápal jsem nic jsem nechápal

ptal se mě a vyhrožoval mi a říkal že jestli nebudu mluvit spálí mě přesně to říkal že mě spálí a já jsem mu viděl v očích že mě chce spálit a bylo úplně jedno co jsem říkal no a nejdřív jsem skoro byl rád protože jsem pochopil proč mi vidličkou probodl nohu, o něco mu šlo, chtěl vědět co vím a něco takového se stávalo pořád, to se dalo pochopit a já jsem přece sral na to kdo koho zabije tak jsem mu to pověděl, pověděl jsem mu všechno co jsem věděl o tom kam jsem šel předtím a kam jsem šel potom co jsem byl na ministerstvu a pak přece vše bylo tak jak to být mělo, on dostal to co chtěl a pak mohl zase odsud odejít, zase zmizet a já bych ho už nikdy nechtěl vidět

ale on neodešel

dělal se mnou věci o kterých nemůžu vyprávět protože je až příliš ošklivé říkat to slovy věci co jsou tak strašné že se nedají vyslovit a když myslím na všechno to co dělal udělá se ve mně úplně černo poněvadž nechci povídat co se mnou dělal Sam Gazela ale dělal to pořád znovu a znovu a nikdy neměl dost a já jsem křičel a plakal a omdléval a měl jsem sny a probouzel se a on tam pořád byl a říkal že přišel na něco nového co chce vyzkoušet a občas se smál a občas byl vážný a já nevím jestli mě vůbec viděl a ta bolest byla... ta bolest byla tak obrovská že skoro nebyla cítit přestože byla tak veliká že jsem z ní omdlel ale

nejhorší nebyla ta bolest nejošklivější nebylo to když dělal to co dělal nýbrž těsně předtím než to začal dělat těsně předtím při nádechu než řekl že vyzkouší něco nového

nechápu to nechápu to nechápu jak člověk může chtít tak ubližovat tak ubližovat tak ubližovat a slzy nepomáhají protože